

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců
Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **J. N.**
bytem X
zastoupena advokátem Mgr. Tomášem Lázničkou
sídlem Bozděchova 1840/7, 150 00 Praha 5

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

za účasti: **Ing. J. R., IČ x**
sídlem X
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Uhlířem
sídlem Baranova 672/31, 130 00 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2016, č. j. 087202/2016/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 25. 7. 2016, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Obecního úřadu

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

Milín, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 8. 2. 2016, č. j. 770/2015-25/M. Stavební úřad svým rozhodnutím k žádosti osoby zúčastněné na tomto soudním řízení (dále jen „stavebník“) rozhodl o umístění stavby *Malá kompostárna Buk – KOMPOSTÁRNA „JENDY Z BUKU“* na pozemek p. č. x v katastrálním území Milín a současně rozhodl o změně využití tohoto pozemku v části o výměře 2 045 m² z ostatní plochy - dobývacího prostoru na ostatní plochu - manipulační plochu.

2. Žalobkyně má za to, že záměr umístění stavby a změny využití území odporuje § 90 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění zákona č. 91/2016 Sb. (dále jen „stavební zákon“), neboť umístění stavby není v souladu s územním plánem obce Milín z prosince 2012. Pozemek p. č. x v katastrálním území Milín spadá pod plochu NS, která je nezastavěným a nezastavitelným územím a na níž je nepřípustné umísťovat stavby pro bydlení, výrobu a rekreaci. Stavbu kompostárny nelze dle mínění žalobkyně podřadit mezi hlavní či přípustné využití plochy NS. Územní plán zařazuje kompostárny do zastavitelného území s označením ploch TI (technická infrastruktura, inženýrské sítě). Pokud územní plán výslovně počítá se stavbami kompostáren v plochách TI, pak by bylo proti účelu a cílům územního plánování připouštět takové stavby i v rámci ploch NS. V okolí se na plochách NS žádné kompostárny pro zemědělství nevyskytují, a tak nelze stavbu kompostárny považovat za v místě obvyklou. Žalobkyně se domnívá, že umístění kompostárny je také v rozporu s § 18 odst. 1 stavebního zákona, neboť umístění kompostárny neslučitelné s územním plánem současně odporuje i zásadám územního plánování, zejména zájmu na zajištění předpokladů pro udržitelný rozvoj území. Pokud žalovaný na jedné straně tvrdí, že územní plán není v rozporu s cíli územního plánování, a na straně druhé nepoměřuje záměr stavebníka s takovými cíli, je napadené rozhodnutí vnitřně rozporné a nezákonné.
3. Dále žalobkyně žalovanému i stavebnímu úřadu vytýká, že nezjistili všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Zejména nebyly vyhodnoceny vlivy záměru na životní prostředí a posouzeny hlukové poměry, nebylo obstaráno vyjádření vodoprávního úřadu k prameništím a charakteru vodotečí v místě stavby, získáno vyjádření policie k bezpečnosti ve vztahu k bývalé policejní střelnici ani prohlášení Generálního štábu Armády ČR k povaze území vzhledem k nálezům skryté vojenské munice z období druhé světové války, vyjádření Státního ústavu památkové péče v souvislosti s ochranou archeologických památek či vyjádření hasičského záchranného sboru k řešení případné živelné katastrofy. Rovněž nebyly splněny vyhláškou požadované údaje (např. obecné požadavky na využití území) a zjištěny některé údaje o stavbě či orientační náklady stavby. Žalobkyně se domnívá, že nebylo stanoveno ani určité a jasné řešení dodávek vody pro vlhčení kompostu a údržbu mechanizace, přičemž svoz dešťové vody ze střech nemovitostí stavebníka za takové nelze považovat. Vedle toho nebyly předestřeny závěry provedených výzkumů a rozborů, zjištěna poloha stavby vzhledem k poddolovanému území, zhodnocen vliv stavby na okolí, odtokové poměry v území, životní prostředí, přírodu a krajinu a na zachování ekologických funkcí a vazeb v krajině.
4. Žalobkyně je výlučným vlastníkem pozemků p. č. xxx, p. č. xa p. č. x, vše v katastrálním území Milín, nacházejících se v bezprostřední blízkosti pozemku stavebníka. Pozemky žalobkyně mohou být provozem kompostárny znehodnoceny, neboť v dokumentaci stavebníka není obsažen havarijní plán pro případ úniku kontaminované tekutiny z nezpevněných ploch do okolních pozemků při vydatných deštích. Půdní fond osady Buk je přitom převážně písčito-hlinitý a jeho velkou část tvoří tzv. tekuté písky, které únik samy o sobě nedokáží zastavit. Projektovaná hrázka obsypaná pískem a zajištěná prknem o Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

výšce 250 mm a tloušťce 28 mm není schopna zadržet přívaly vody po vydatných deštích, ke kterým v důsledku změny klimatu čím dál častěji dochází. Lze proto očekávat, že na plochách zasažených přívalovým deštěm bude narušen násyp, odplaven písek a zrající biomateriál unikne přes hrázku a po svažitém terénu zasáhne okolní pozemky. V případě takové havárie nebude možné včas zasáhnout z důvodu absence těžkých strojů a techniky pro okamžitou likvidaci havárie. To samé platí ve vztahu k nadměrnému obtěžování hmyzem, jehož desinfekci (patrně myšlena desinsekce) má stavebník zajistit v provozovně při úklidu. Ve volném prostoru lze účinnou desinsekci zajistit jen stěží.

5. Tvrzení správních orgánů, podle nichž kompostárna není stacionárním zdrojem znečištění ovzduší a odpad se vznikajícím zápachem bude zapraven do zakládky, takže se nepředpokládá vznik zápachu přesahující míru přiměřenou místním poměrům, žalobkyně také zpochybňuje. Žalovaný podle ní pomíjí, že oblast osady Buk spadá do klimatických oblastí mírně teplá, mírně vlhká až vlhká a vrchovinná a že zde převládají směry větru od severozápadu a západu k jihozápadu, jakož i to, že kompostárna bude umístěna na vyvýšeném místě nad obcí. Imise tedy okamžitě zasáhnou obytnou oblast, a to nad míru přiměřenou místním poměrům. Z dokumentace stavebníka neplyne, který termín je vhodný k překopávání biologického kompostu. Lze se domnívat, že vhodné je bezvětří či slabý vítr, což je však v místních podmínkách neuskutečnitelné. Poryvy větru tedy budou rozptylovat pachové látky i mikroskopické kapičky do širokého okolí. Reálně tak hrozí únik většího množství metanu, čpavku, hniloby či mikroorganismů. Žalobkyně dále upozorňuje na to, že nebyly stanoveny kompostovací podmínky, zejména z hlediska probíhajících dějů sirnými pachy či používání biotechnologických přípravků na snížení emisí plynů.
6. Pro provoz kompostárny má být dle záměru stavebníka využívána přístupová komunikace vedoucí z odbočky z rychlostní silnice R4 Praha – Strakonice, s jejímiž vlastníky má stavebník sjednány dohody. Přístup v současné době je možný, avšak žalobkyně konstatuje, že v rozmezí jednoho až dvou let má dojít k prodloužení dálnice D4 k dotčené lokalitě. Přístup z vedlejší komunikace od dálnice D4 nebude možno využívat, neboť bude zastavěn a navíc na dálnici není umožněn pohyb vozidel s rychlostí nižší než 80 km/h. Stavebník tedy bude muset používat komunikaci III. třídy 11812 procházející osadou Buk a z ní odbočit na místní komunikaci vedoucí mezi obytnými domy. Šíře komunikace je v nejužším místě 270 cm. Veškerá doprava ke kompostárně a od ní se tedy v budoucnu přesune na úzkou místní komunikaci (ta za vesnicí přechází v nezpevněnou, neudržovanou polní cestu), která není k frekventovanému provozu uzpůsobena.
7. Zásah do svého práva na příznivé životní prostředí žalobkyně spatřuje v tom, že správní rozhodnutí odporují územnímu plánu a neopírají se o řádně zjištěný skutkový stav věci (zejména v oblasti imisí a odpadních vod) a o okolnosti významné pro ochranu veřejného zájmu. Realizací kompostárny mimoto dojde k zásahu do vlastnického práva žalobkyně a k ohrožení jejích oprávněných zájmů, neboť bude ohrožena stabilita hodnot prostředí, sníží se atraktivita lokality k bydlení a změní se současné finanční hodnocení pozemků k již naplánovanému developerskému projektu. Žalobkyně konstatuje, že v rámci změny územního plánu požádala obec o to, aby byl změněn způsob využití jejích pozemků od roku 2016, a to ke komerční a bytové výstavbě. Stavba kompostárny tak zasáhne do soukromých a životně důležitých zájmů a plánů žalobkyně a zmaří její investice dosahující řádově několika milionů korun českých.
8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a dostatečně odůvodněno a řešená situace je v něm popsána z pohledu platných právních

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

předpisů. Záměr je v souladu s platným územním plánem obce Milín a k umístění stavby se změnou využití území byly předloženy požadované doklady. K nadměrnému zásahu do práv žalobkyně nedojde, což potvrzují i doložená závazná stanoviska. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

9. Stavebník v reakci na žalobu argumentuje tím, že na svém pozemku spadajícím pod plochu NS může dle textové části územního plánu umístit mimo jiné stavbu pro zemědělství. Stavebník je zemědělským podnikatelem a stavba kompostárny podporuje jeho činnost, neboť kompost bude užit k organickému hnojení půdy, na níž hospodář. S tvrzením žalobkyně, že kompostárnu lze postavit jen na ploše TI, stavebník nesouhlasí. Stavební úřad dle mínění stavebníka obstaral všechny nezbytné podklady. Argumentaci, podle níž bude v souvislosti se stavbou kompostárny zasaženo do stability hodnot prostředí a dojde ke snížení atraktivity lokality a hodnoty pozemků žalobkyně, označuje stavebník za účelovou a odporující skutečnosti.
10. Dále stavebník upozorňuje na to, že žalobkyně vlastní v oblasti šest pozemků. Pozemek p. č. x v zastavěném území je využíván jako sad či zahrada a tvoří funkční celek se stavbou, v níž žalobkyně bydlí. I s ohledem na výměru nelze předpokládat, že by ho žalobkyně použila k jinému účelu; od kompostárny je navíc vzdálen 450 metrů. Pozemek p. č. x je rovněž zahradou a jeho vzdálenost od kompostárny je 300 metrů. Pozemky p. č. x a x jsou ornou půdou a žalobkyně je obhospodaruje jako pastviny. Pozemek p. č. x je loukou na kraji pastvin. Jen pozemek p. č. x sousedí s kompostárnou, a to v délce hranice 8 metrů, jedná se však o dobývací prostor a je zarostlý náletem. Pozemek p. č. x ve vlastnictví třetí osoby, který sousedí s naposledy zmíněným pozemkem žalobkyně, je užíván jako vrakoviště. Obavy žalobkyně týkající se prachových či hlukových imisí nebo snížení ceny pozemků jsou tedy nedůvodné. Masivní část pozemků žalobkyně slouží jako orná půda, přičemž je ve veřejném zájmu tuto plochu nezmenšovat, neboť právě orná půda plní nezastupitelné krajinářské a vodohospodářské funkce. Tvrzení o plánovaném developerském projektu nadto stavebník považuje za neprokázané a zřejmě také účelové. Pozemky p. č. x, p. č. x a p. č. x kromě toho jsou v ochranném pásmu vedení vysokého napětí a plynovodu a jejich stavební využití je limitované. Je rovněž diskutabilní, zda tyto pozemky lze v budoucnu využít k bydlení, když se v blízkosti nachází silnice I. třídy, jež má být přebudována na dálnici D4. Imise ze silnice a budoucí dálnice budou intenzivnější než imise z kompostárny, jichž se žalobkyně obává. Stavebník také upozorňuje na to, že kompostárna bude od obce vzdálena 450 metrů vzdušnou čarou, a to směrem severovýchodním. Při převažujícím západním proudění vzduchu je nepravděpodobné, že by případné imise omezovaly obyvatele osady (včetně žalobkyně). Kompostárna bude provozována v souladu s platnými právními předpisy, vyhlášku č. 341/2008 Sb., o podrobnostech nakládání s biologicky rozložitelnými odpady a o změně vyhlášky č. 294/2005 Sb., o podmínkách ukládání odpadů na skládky a jejich využívání na povrchu terénu a změně vyhlášky č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady, ve znění účinném do 31. 12. 2016 (dále jen „vyhláška o biologicky rozložitelných odpadech“) nevyjímaje. Nadměrný výskyt imisí proto nelze předpokládat.
11. Přístup ke kompostárně má stavebník zajištěn mimo komunikace vedoucí přes osadu Buk. Stavba dálnice na tom ničeho nezmění, neboť podmínkou její stavby je vybudování souběžné komunikace nepodléhající platbám mytného. Tvrzení žalobkyně o nedostatku vody pro závlahu kompostu považuje stavebník za účelové a nepodložené. Pro úplnost pak poukazuje na to, že stavba kompostáren obecně je ve veřejném zájmu a přesahuje zájmy, jichž se dovolává žalobkyně. Stavba malé kompostárny nebude zasahovat do práv žalobkyně a neohrozí životní prostředí. Zákon pro stavbu malých kompostáren stanoví Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

poměrně mírné podmínky, neboť takové stavby jsou spojeny s malými riziky. Správní řízení proběhlo v souladu se zákonem, a proto stavebník navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

12. V replice žalobkyně předně podotýká, že stavebník se k věci vyjadřuje, ačkoli dosud nebyl do řízení přibrán. S výkladem stavebníka o možnosti využít pozemek p. č. x v katastrálním území Milín k umístění kompostárny žalobkyně nesouhlasí a opakuje své dřívější argumenty stran rozporu umístění stavby s územním plánem, zasažení obce imisemi a nutnosti využívat k dopravě místní komunikaci vedoucí skrz osadu Buk.

II. Obsah správního spisu

13. Soud ze správního spisu zjistil, že stavebník požádal dne 25. 6. 2015 o vydání rozhodnutí o umístění stavby kompostárny na pozemek p. č. x o výměře 5 382 m², druh ostatní plocha, v katastrálním území Milín. Dne 3. 7. 2015 podal žádost o vydání rozhodnutí o změně využití území - pozemku p. č. x v katastrálním území Milín a navrhl, aby stávající využití pozemku stanovené jako dobývací prostor bylo změněno v části pozemku o ploše 2 045 m² pod navrhovanou kompostárnou na manipulační plochu. Podle souhrnné technické zprávy, která je součástí projektové dokumentace, se jedná o kompostárnu s kapacitou zpracováváného biologicky rozložitelného odpadu do 150 tun ročně, přičemž množství odpadu zpracovaného na jedné zakládce nepřekročí 10 tun ročně. V kompostárně mají být zpracovávány bioodpady a rostlinné zbytky vznikající při údržbě veřejné zeleně v obcích a při zahradních činnostech obyvatelů obce. K manipulaci s bioodpadem a překopávání zakládek bude používán traktor s čelním nakladačem, případné klopení zakládek se zajistí pomocí cisterny a využít bude také štěpkovač. Vyprodukovaný kompost stavebník použije ke hnojení zemědělské půdy, kterou obhospodaruje. Část pozemku, na níž bude umístěna kompostárna, stavebník oplotí, plot vybaví vjezdovými vraty s informační tabulí a na východní straně pozemku vybuduje malou ochrannou hrázku o výšce 25 až 30 cm, obsypanou pískem. Kompostárna bude v provozu přibližně jednu hodinu denně nebo podle telefonické dohody se stavebníkem. Přijíždět se k ní bude po vedlejší komunikaci vedoucí z rychlostní silnice R4.
14. Stavebník ke svým žádostem vedle projektové dokumentace předložil také hydrogeologický posudek a stanoviska vodoprávního úřadu, orgánu ochrany přírody, orgánu ochrany zemědělského půdního fondu a orgánu státní správy lesů, které k umístění kompostárny neměly žádné připomínky. Orgán odpadového hospodářství ve svém stanovisku uvedl, že umístěvaná kompostárna odpovídá tzv. malému zařízení ve smyslu § 33b odst. 1 písm. a) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění zákona č. 223/2015 Sb. (dále jen „zákon o odpadech“) a že za předpokladu, že bude provozována v souladu s vyhláškou o biologicky rozložitelných odpadech a s předloženým provozním plánem, nemá proti její realizaci žádné připomínky. Orgán ochrany ovzduší vydal souhlasné závazné stanovisko k umístění stavby bez jakýchkoli připomínek.
15. Stavební úřad přípisem ze dne 21. 7. 2015 oznámil zahájení spojeného územního řízení o umístění stavby *Malá kompostárna Buk – KOMPOSTÁRNA „JENDY Z BUKU“* a územního řízení o změně využití území. Spise dále obsahuje závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Středočeského kraje, která s realizací stavebního záměru souhlasila. Žalobkyně v průběhu správního řízení uplatnila vůči záměru stavebníka námitky, v nichž upozorňovala na chybějící podklady žádosti, hrozící kontaminaci půdy při vydatných deštích, nadměrné obtěžování zápachem a rozpor s územním plánem. K námitkám žalobkyně a dalších účastníků řízení se na výzvu stavebního úřadu vyjádřily některé dotčené orgány (krajská hygienická stanice, vodoprávní úřad, orgán odpadového Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

hospodářství, orgán ochrany ovzduší), které ponechaly svá souhlasná stanoviska v platnosti. Ze sdělení Obvodního báňského úřadu pro území Hlavního města Prahy a kraje Středočeského dále plyne, že navrhovaná stavba se sice nachází v části chráněného ložiskového území, avšak oslovený úřad nemá proti záměru námitky. Hasičský záchranný sbor Středočeského kraje dal k záměru souhlasné závazné stanovisko, přičemž upozornil na to, že požárně nebezpečný prostor kompostárny zasahuje na sousední pozemek p. č. x v katastrálním území Milín. V reakci na to dal M. M., vlastník pozemku p. č. x, svůj písemný souhlas s přesahem požárně nebezpečného prostoru na jeho pozemek. Povodí Vltavy, státní podnik, vydalo souhlasné stanovisko k záměru stavebníka za předpokladu, že kompostovací plocha bude zhutněna válcováním, kompostárna bude provozována tak, aby nedošlo k ohrožení povrchových a podzemních vod, a že v souvislosti s provozem kompostárny nebudou produkovány žádné kontaminované vody. Případné vlhčení kompostu má být prováděno tak, aby byla voda absorbována kompostovanou hmotou. Při manipulaci se zralým kompostem nesmí docházet k úkapům kontaminované vody a ke znečištění manipulační plochy. Případný kompost spadlý na manipulační plochu během nakládky musí být ihned odstraněn. Ve správním spise jsou dále dvě smlouvy o vzájemném zajištění přístupu k pozemkům, z nichž plyne, že stavebník má zajištěn přístup ke svému pozemku s kompostárnou přes pozemky p. č. xxxx, vše v katastrálním území Milín. Rovněž je ze spisu zjištěné, že Archeologický ústav AV ČR postoupil žádost stavebníka o vyjádření ke stavbě občanskému sdružení S., které potvrdilo, že žalobce v souvislosti se svým záměrem oznámil a umožnil provedení záchranného archeologického výzkumu. Státní podnik D. k žádosti stavebníka o vyjádření z hlediska poddolování kompostárny sdělil, že pozemek stavebníka není dotčen důlními díly vedenými ve správě státního podniku.

16. Rozhodnutím ze dne 8. 2. 2016 stavební úřad rozhodl o umístění stavby kompostárny na pozemek stavebníka a o změně využití území – části pozemku stavebníka o výměře 2 045 m² na ostatní plochu – manipulační plochu s tím, že je stavebník povinen dodržet podmínky stanovené dotčenými orgány. V rozhodnutí mimo jiné určil, že zdrojem technologické vody pro naplnění cisterny pro dodávku vody do kompostárny bude výhradně dešťová voda odebíraná ze střech nemovitostí stavebníka; v případě nedostatku srážkové vody bude tato voda čerpána jinde, a to za předpokladu předchozího povolení k tomuto čerpání pro účely kompostárny. Při stavbě mají být dodržena ustanovení vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění vyhlášky č. 20/2012 Sb. a příslušné technické normy. K námitkám žalobkyně uvedl, že malá kompostárna není vyjmenovaným stacionárním zdrojem, a tak není vyžadováno vypracování rozptylové studie, havarijního plánu a provozního řádu. Opatření proti šíření zápachu jsou navržena a neočekává se vznik takového zápachu, který by nepřiměřeně obtěžoval okolí. Z hydrogeologického posudku plyne, že množství a charakter zpracovávaného materiálu z kompostárny negativně neovlivní životní prostředí, kontaminace vody se nepředpokládá. Nezbytné podklady byly dle stavebního úřadu předloženy a záměr je v souladu s územně plánovací dokumentací. Pozemek se rovněž nenachází v památkové zóně, památkově chráněném území či v záplavovém území a není dotčen důlními díly. K provozu kompostárny bude využívána stávající komunikace ve vlastnictví soukromých osob, které daly souhlas s neomezeným přístupem na své pozemky. Provoz kompostárny má být omezen na hodinu denně, a proto se nepředpokládá zvýšená prašnost. Hnojivo bude využíváno žadatelem, a tedy není nutné provádět jeho registraci. Změna využití území je možná, neboť se jedná o změnu, která je v souladu s územním plánem.

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

17. Žalobkyně podala proti rozhodnutí stavebního úřadu odvolání, v němž argumentovala podobně jako v žalobě, a tedy zejména namítala nesoulad záměru s územním plánem, možné znehodnocení jejích pozemků v důsledku hrozícího úniku kontaminované tekutiny na okolní pozemky při vydatných deštích, nedostatečnost hrázky, chybějící podklady, nadměrné obtěžování hmyzem, nedostatečné řešení dodávek vody pro vlhčení kompostu či hrozící šíření škodlivých látek vzduchem.
18. Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 9. 6. 2016 odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Shledal, že záměr je v souladu s územním plánem, neboť má být realizován v ploše nezastavěného území, kde jsou přípustné stavby a zařízení pro zemědělství. Kompostárna stavbou není, jde o skládku biologicky rozložitelných odpadů; stavbou je jen oplocení a hrázka. Kompostárna nadto plní zemědělskou funkci. Stavební úřad postupoval tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a měl k dispozici veškerá potřebná stanoviska, která byla kladná. Při velkém spádu vody se škodám na majetku nelze úplně vyhnout. Případná havárie by byla řešena v souladu s právní úpravou. K hlukovému zatížení a zvýšenému výskytu hmyzu se vyjadřovala krajská hygienická stanice, která taktéž s realizací záměru souhlasila. Při rozhodování je třeba vycházet z aktuálního skutkového a právního stavu, a proto žalovaný neshledal důvodnost námítky žalobkyně týkající se zásahu do jejího vlastnického práva tím, že dojde ke zmaření jejího developerského projektu. Stavební záměr žalobkyně nemohl být zmařen, neboť právně neexistoval a nebyl v souladu s platným územním plánem. Rovněž dopravní přístup k pozemku měl stavebník zajištěn.

III. Průběh jednání před soudem

19. V průběhu jednání žalobkyně zopakovala hlavní body dosavadní žalobní argumentace, zejména námitku realizace stavby v rozporu s územním plánem obce v nezastavitelném území, chybějící vypořádání odvolací námítky rozporu záměru s cíli územního plánování a hrozící dotčení veřejného zájmu po zamezení přístupu ke stavbě z dosavadních veřejných komunikací, které vyvolá v místě imise. Žalovaný měl naopak za to, že soulad stavby s platným územním plánem byl přezkoumatelně vysvětlen, přičemž její umístění bylo možné i v nezastavitelném území na základě ustanovení § 18 odst. 5 stavebního zákona. Namítanými imisemi se podle žalovaného zabývala řada dotčených orgánů, jejichž podmínky byly převzaty do výrokové části prvostupňového rozhodnutí, aniž by proti stavbě měly námitky, ve věci byl zpracován též hydrogeologický posudek. Byl doložen přístup ke stavbě přes veřejné komunikace a sousední pozemky, jejichž vlastníci s tím vyslovili souhlas. Stavba bude provozována jen v minimálním rozsahu, a nelze tedy předpokládat nepřiměřené dotčení práv žalobkyně. Tvrzené stavební záměry samotné žalobkyně pak neumožňuje ani územní plán v podobě platné ke dni jednání soudu. Stavba kompostárny již byla v mezidobí zkolaudována a k jejímu provozu žalovaný nezaznamenal žádné stížnosti.
20. Soud provedl v průběhu jednání dokazování výtiskem katastrální mapy, na níž je zachyceno vzájemné postavení pozemku stavebníka, pozemků žalobkyně, sousedního pozemek p. č. x a pozemků, přes které má stavebník sjednan smluvně přístup ke kompostárně, a dále leteckými snímky a turistickou mapou z portálu www.mapy.cz, které zachycují reálnou podobu pozemků, existenci lesních porostů a blízkého vrakoviště, stejně jako výškové rozložení terénu. Soud naopak neprováděl dokazování fotografiemi zachycujícími aktuální stav pozemku stavebníka, neboť soud ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází ze skutkového stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Případné porušování povinností stavebníka při provozu zařízení kompostárny není

otázkou, která by byla významná v době vydání napadeného rozhodnutí, mohla by však být důvodem pro zásah dozorových orgánů, např. na úseku odpadového hospodářství. K těmto důkazům žalobkyně uvedla, že vycházela ze své dlouhodobé znalosti místa, v němž bydlí. Namítla též, že areál je přitom zarostlý včetně ochranné hrázky a že stavebník v areálu kompostárny ukládá i odpad, který není biologicky rozložitelný, neboť v uloženém materiálu se nacházejí např. i plastové štítky ze hřbitova apod. naplňuje se tak její obava, že kompostárna nebude sloužit svému účelu. Žalovaná naopak konstatovala, že v daném místě nehrozí vlivem deště vyplavení materiálu směrem k pozemkům žalobkyně a že v daném místě není ani významně svažité terén.

IV. Posouzení žaloby krajským soudem

21. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Protože se jedná o žalobu projednatelnou, přezkoumal soud napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Na úvod soud v reakci na poznámku žalobkyně ohledně postavení stavebníka v tomto soudním řízení konstatuje, že osobou zúčastněnou na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s. se může stát kdokoli, kdo splní zákonem stanovené podmínky. První podmínka vyžaduje, aby šlo o osobu přímo dotčenou na právech nebo povinnostech v souvislosti s vydáním napadeného rozhodnutí nebo v souvislosti s tím, že nebylo vydáno, anebo s jeho zrušením soudem či jeho vydáním podle návrhu výroku soudu. Druhá podmínka stanoví, že osobou zúčastněnou na řízení nesmí být účastník. V souladu s třetí podmínkou musí dotčená osoba výslovně oznámit, že bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení (byla-li vyzvána k tomu, aby oznámila, zda bude uplatňovat tato práva, musí tak učinit v soudem stanovené lhůtě). Pokud dotčená osoba splní všechny tyto tři podmínky, soud s ní bez dalšího jedná jako s osobou zúčastněnou na řízení a přiznává jí veškerá práva vyjmenovaná v § 34 odst. 3 s. ř. s. (srov. *a contrario* ustanovení § 34 odst. 4 s. ř. s., či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2010, č. j. 3 As 10/2010-944, dostupný stejně jako ostatní rozhodnutí správních soudů na www.nssoud.cz). Protože stavebník splnil všechny tři zákonné podmínky, je osobou zúčastněnou na řízení bez toho, aby soud musel o jeho postavení vydávat zvláštní rozhodnutí, a má mimo jiné právo předkládat k věci svá vyjádření, jakož i právo na to, aby soud na jeho relevantní argumenty v odůvodnění rozhodnutí reagoval (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, publikované pod č. 3668/2018 Sb. NSS).
23. Podle § 33b odst. 1 písm. a) zákona o odpadech je tzv. malým zařízením ke sběru, výkupu nebo využívání biologicky rozložitelných odpadů takové zařízení, které zpracovává využitelné biologicky rozložitelné odpady pro jednu zakládku v množství nepřekračujícím 10 tun těchto odpadů za rok. Roční množství biologicky rozložitelného odpadu zpracovaného malým zařízením přitom nesmí přesáhnout 150 tun ročně. Technické požadavky na vybavení a provoz malého zařízení ve smyslu § 33b odst. 1 písm. a) zákona o odpadech stanoví přílohy č. 2 a č. 3 k vyhlášce o biologicky rozložitelných odpadech. V souladu s přílohou č. 2, bodem C této vyhlášky lze do malého zařízení vkládat odpad ze zahrady a zeleně, v průběhu kompostování musí být dosažena teplota nejméně 45 °C po dobu pěti dnů a uskutečněny alespoň dvě překopávky. V průběhu celého procesu kompostování je nutné důsledně dodržovat opatření stanovená k dodržení požadavků jiných právních předpisů, zejména ve vztahu k ochraně podzemních a povrchových vod, ochraně zdraví a pro omezení znečišťování okolního prostředí zápachem (nesmí dojít k

překročení přípustné míry obtěžování zápachem). Podle přílohy č. 3 k vyhlášce o biologicky rozložitelných odpadech musí malé zařízení splňovat obecné technické požadavky na stavby a při jeho zřizování se požaduje zvolit místo se sklonem svahu maximálně 3°, dodržet minimální vzdálenost od povrchových vod 50 metrů a od zdrojů pitné vody, zdrojů léčivých vod a přírodních minerálních vod 100 metrů, zvolit místo mimo záplavové území, zabezpečit místo proti vstupu nepovolaných osob a označit je a vést provozní deník. V případě potřeby se doporučuje zakládku pokrýt vodonepropustnou textilií nebo kompostovat ve vacích nebo zakládku zastřešit.

24. Žalobkyně v prvním žalobním bodě zpochybňuje soulad záměru stavebníka umístit kompostárnu na pozemek p. č. x v katastrálním území Milín s platným územním plánem obce Milín z roku 2012. Soud z výšece obrazové části územního plánu, založené ve správním spise, zjistil, že dotčený pozemek stavebníka se nachází v oblasti NS označené v textové části územního plánu jako „*plochy smíšené nezastavěného území*“. Hlavní využití těchto ploch má spočívat v pozemcích přirozených a přírodě blízkých ekosystémů, pozemcích určených k plnění funkce lesa, pozemcích zemědělského půdního fondu, případně pozemcích vodních ploch a koryt vodních toků bez rozlišení převažujícího způsobu využití. Plochy NS lze v souladu s územním plánem přípustně využít mimo jiné pro plnění funkce zemědělské. Nepřípustné je využívat plochy NS ke stavební a jiné činnosti nesouvisející s hlavním a přípustným využitím. Podmíněně lze na plochách NS realizovat stavby, zařízení a jiná opatření pro zemědělství (jakož i pro lesnictví, vodní hospodářství aj.). Kompostárnu lze podřadit pod zařízení pro zemědělství, neboť je jejím účelem přeměna biologicky rozložitelného odpadu na kompost, jenž bude poté využíván ke hnojení zemědělské půdy stavebníka. S tvrzením žalobkyně, že kompostárny lze umístit pouze na plochy označené v územním plánu jako TI (technická infrastruktura, inženýrské sítě), neboť u těchto ploch jsou kompostárny výslovně uvedeny v části o přípustném využití, soud nesouhlasí. To, že je u některé plochy výslovně zmíněn konkrétní typ přípustné stavby, ještě neznamená, že stejný typ stavby nemůže být umístěn i na ploše jiné, jejíž hlavní a přípustné využití je definováno obecně, a nikoli výčtem. Podstatné je, že kompostárna je podřaditelná pod přípustné využití ploch NS a současně není vyloučena skrze ustanovení o nepřípustném využití. Její umístění na pozemek p. č. xx v ploše NS v katastrálním území Milín tak není v rozporu s územním plánem.
25. Umístění kompostárny na pozemek p. č. xx v katastrálním území Milín soud neshledává rozporným územním plánem, v čemž přitom žalobkyně spatřovala rozpor s cíli územního plánování. Toto umístění je s ním naopak v souladu, a je taktéž v souladu s § 18 odst. 5 stavebního zákona. Žalobkyně také nesprávně zaměňuje cíle územního plánování vymezené v § 18 stavebního zákona s cílem konkrétního územního plánu, což je odlišný pojem. Mýlí se přitom i v závěru, že cílem konkrétního územního plánu bylo umístit kompostárny výlučně v plochách TI – to by totiž vyžadovalo současně výslovný zákaz umístění takových staveb v nezastavitelných plochách pro účely § 18 odst. 5 věty poslední stavebního zákona, který však přijat nebyl. Možnost umísťování zemědělských staveb v nezastavitelných plochách přitom zjevně je v souladu s cíli územního plánování, když ji právě v příslušném ustanovení stavební zákon výslovně zakotvuje.
26. Podle dalšího žalobního bodu měly správní orgány obstarat v žalobě vyjmenované podklady, ale neučinily tak. Této argumentaci soud z níže uvedených důvodů nedává za pravdu:
27. Záměr stavebníka umístit na svůj pozemek kompostárnu, která splňuje parametry tzv. malého zařízení ve smyslu § 33b zákona o odpadech, nepatří mezi záměry vyjmenované

v příloze č. 1 k zákonu č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění zákona č. 256/2016 Sb. Nejedná se tedy o záměr spadající mezi kategorii I či II nebo o jejich změnu. Na potenciální negativní vliv záměru stavebníka na životní prostředí svědčí o tom, že by ohledně něj mělo proběhnout zjišťovací řízení, eventuálně EIA, neupozornil ani orgán ochrany přírody ve svém stanovisku, které bylo vydáno bez jakýchkoli připomínek. Žalobkyni tedy nelze přisvědčit v tom, že ve věci mělo proběhnout řízení o vyhodnocení vlivů záměru na životní prostředí. Co se vyjádření vodoprávního úřadu týče, to bylo vyžádáno a nejsou v něm vůči záměru vzneseny připomínky. Vodoprávní úřad vycházel z hydrogeologického posudku, který mapoval vodní toky a vodní plochy v okolí pozemku stavebníka, přičemž neshledal, že by některé z nich byly v takové blízkosti, že by bylo nutné přijmout zvláštní opatření k ochraně povrchových či podzemních vod. K této otázce se vyjadřoval i státní podnik Povodí Vltavy, který taktéž vydal souhlasné stanovisko k záměru stavebníka, neboť dospěl k závěru, že kompostárna bude dostatečně vzdálena od podzemní vody i vodních toků, a tak nedojde k ohrožení jakosti povrchových nebo podzemních vod. Hlukové poměry byly rovněž posouzeny, a to Krajskou hygienickou stanicí Středočeského kraje, zejména prostřednictvím vyjádření ze dne 10. 9. 2015.

28. Dle potvrzení spolku S. (toho času občanského sdružení) stavebník umožnil provedení záchranného archeologického výzkumu, a tak není důvod domnívat se, že by jeho záměr odporoval zájmu na ochraně archeologických památek. Vzhledem k tomu, že žádost stavebníka týkající se archeologické ochrany byla postoupena Archeologickým ústavem AV ČR právě spolku S., jakož i s ohledem na to, že jmenovaný spolek je oprávněn k provádění archeologických výzkumů na území Středočeského kraje (viz seznam organizací oprávněných k provádění archeologických výzkumů na území Čech, který je veřejně dostupný z webových stránek Archeologického ústavu AV ČR: <http://www.arup.cas.cz>), má vyjádření spolku S. obdobnou váhu, jako by se jednalo o vyjádření Archeologického ústavu AV ČR. Důvod, pro který žalobkyně postrádá ve správních spisech vyjádření Státního ústavu památkové péče, čímž zřejmě míní Národní památkový úřad, přitom soudu není znám, neboť ze správního spisu, z podání účastníků tohoto soudního řízení či vyjádření stavebníka neplyne, že by se na pozemku p. č. x v katastrálním území Milín nebo v jeho blízkém okolí nacházel památkový objekt.
29. Správní orgány rozhodovaly také na základě souhlasného závazného stanoviska Hasičského záchranného sboru Středočeského kraje. Názor žalobkyně, že se hasičský záchranný sbor měl vyjádřit k řešení případné živelné katastrofy, je mylný, jelikož jeho úkolem bylo posoudit stavební záměr v rozsahu požárně bezpečnostního řešení (srov. § 31 odst. 1 zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění zákona č. 320/2015 Sb.). Tomuto požadavku závazné stanovisko dostalo. Že kompostárna nebude umístěna v poddolovaném území, plyne z vyjádření státního podniku D., podle něhož není pozemek stavebníka dotčen důlními díly. O tom, že v souvislosti s realizací kompostárny v nezastavěném území nelze očekávat významné negativní vlivy na okolí, odtokové poměry v území, životní prostředí, ovzduší či kvalitu života občanů vypovídají souhlasná stanoviska jednotlivých dotčených orgánů (zejména krajské hygienické stanice, vodoprávního úřadu, orgánu ochrany přírody, orgánu odpadového hospodářství či orgánu ochrany ovzduší). Ze správního spisu je rovněž patrné, že správní orgány disponovaly takovými údaji o umísťované stavbě, které byly pro jejich rozhodování nezbytné (viz projektová dokumentace). Povědomí o orientačních nákladech na vybudování kompostárny či časových údajích o její realizaci přitom nebylo pro účely rozhodování o umístění stavby a změně využití území třeba.

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

30. Domnívá-li se žalobkyně, že umístění kompostárny nesplňuje obecné požadavky na využití území, postrádá její výtka konkretizaci, a tak se jí soud nemůže blíže zabývat. Podmínku stanovenou v rozhodnutí stavebního úřadu, podle níž bude k vlhčení kompostovaného materiálu používána dešťová voda získaná ze střech nemovitostí stavebníka a dovezená ke kompostárně cisternou, považuje soud na rozdíl od žalobkyně za jasnou a konkrétní. V čem spatřuje nedostatky této podmínky, žalobkyně nevysvětluje. Tvrzení žalobkyně, že v místech umísťované stavby byla nalezena skrytá munice, která se zde stále může nacházet, není jakkoliv podložené, a proto je soud považuje za pouhou spekulaci, na jejímž základě není namístě posuzovat, zda se k záměru stavebníka měla vyjadřovat také Policie ČR či Generální štáb Armády ČR.
31. Žalobkyně má dále za to, že její pozemky budou provozem kompostárny ohroženy a dojde k jejich znehodnocení, neboť při vydatných deštích dojde k úniku kontaminované tekutiny z nezpevněných ploch do okolních pozemků. Konkrétně žalobkyně tvrdí, že písčito-hlinitý půdní fond osady Buk nebude schopen unik kontaminované tekutiny sám zastavit a že projektovaná hrázka nezadrží přívaly vody, a tak zrajinící biologický odpad unikne po svažitém terénu na okolní pozemky.
32. K tomu soud předně poznamenává, že žalobní argumentace v tomto bodě postrádá reálný základ, neboť není nikterak podložená. I kdyby však soud přistoupil na hypotetické úvahy žalobkyně, nebyl by tento žalobní bod důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Z katastrální mapy, mapy zachycující vrstevnice a leteckém mapy totiž soud zjistil, že s pozemkem stavebníka má krátkou společnou hranici pouze pozemek žalobkyně p. č. x (druh ostatní plocha, způsob využití dobývací prostor). Tento pozemek žalobkyně neleží na východní straně od pozemku stavebníka, při níž má být z důvodu slabě svažitého terénu vybudována ochranná hrázka, nýbrž při jižní až jihozápadní straně. Část pozemku stavebníka bezprostředně sousedící s pozemkem p. č. x je navíc zalesněná. Obává-li se tedy žalobkyně toho, že kompostovaná hmota unikne skrze hrázku na východní stranu, kde žalobkyně pozemek nevlastní, a zde dojde ke kontaminaci půdy, pak v rozporu s § 65 odst. 1 s. ř. s. spojuje tvrzené zkrácení na právech s právy jiných osob, než je ona sama. Žalobkyni nepřísluší, aby žalobu podávala na ochranu práv třetích osob (v tomto případě by šlo zejména o ochranu práv vlastníka pozemku p. č. x v katastrálním území Milín, pana M. M., který však se stavbou souhlasí) či ve veřejném zájmu, a proto soudu nezbyvá, než její argumentaci odmítnout (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71). Že by biologický odpad mohl uniknout také na jižní či jihozápadní stranu, chráněnou navíc stromy či křovinami, k pozemku p. č. x v jejím vlastnictví (eventuálně k ještě vzdálenějšímu pozemku p. č. x – orná půda), přitom žalobkyně neuvádí a neprokazuje. Lze též podotknout, že pozemek stavebníka se nachází na vrcholu menší vyvýšeniny, nelze tedy ani očekávat, že by mohl být vyplaven přitékající vodou, ovlivněn může být pouze srážkovými vodami dopadajícími přímo do daného místa. Domněnka, že by kompostovaná hmota mohla proniknout až na vzdálenější pozemky žalobkyně p. č. x (trvalý travní porost) či p. č. x (orná půda), ležící na jihovýchod od umísťované kompostárny a nesousedící s pozemkem stavebníka ani s pozemkem p. č. x v těsné blízkosti pozemku stavebníka, či dokonce až na pozemky žalobkyně p. č. x (zahrada) nebo p. č. x (ovocný sad), je pak prakticky nereálná, a tedy neopodstatněná.
33. K otázce obtěžování hmyzem se ve stavebním řízení vyjadřovala Krajská hygienická stanice Středočeského kraje, která s ohledem na kapacitu a umístění kompostárny nepředpokládala, že by mohlo docházet k obtěžování nadměrnému. Soud k tomuto žalobnímu bodu opakuje, že umístění kompostárny, s níž se nepochybně pojí výskyt Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

létajícího či jiného hmyzu, do nezastavěného území a oblasti nesousedící se zástavbou považuje přijatelné právě proto, že se hmyz bude koncentrovat v neobydlené oblasti a svou přítomností nebude nadměrně obtěžovat obyvatele vzdálenějších obydlí. Oblast zemědělských či lesních pozemků přitom obecně je spojena s vyšší koncentrací hmyzu než oblast zastavěná, a tak je zde třeba s určitým výskytem hmyzu počítat.

34. Tvrzení žalobkyně, že kompostárna je stacionárním zdrojem znečištění ovzduší, jistě je správné. Nicméně žalobkyně pomíjí, že zákon č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění zákona č. 382/2015 Sb. rozlišuje mezi stacionárními zdroji vyjmenovanými v příloze č. 2 a mezi ostatními, v příloze nevyjmenovanými stacionárními zdroji. Stavební úřad vycházel z toho, že kompostárna stavebníka není vyjmenovaným stacionárním zdrojem, a proto není třeba vypracovávat rozptylovou studii a havarijní plán s provozním řádem. Tuto úvahu žalobkyně nikterak nezpochybňuje. Argumentace žalobkyně, že imise s ohledem na umístění kompostárny a povětrnostní podmínky v oblasti osady Buk okamžitě zasáhnou obytnou oblast nad míru přiměřenou místním poměrům a že v době překopávání základky budou pachové látky i mikroskopické kapičky rozptýleny do širokého okolí, je nepodloženou spekulací. Skutečnost, že orgán ochrany ovzduší bez připomínek udělil souhlasné stanovisko s umístěním kompostárny na zvoleném místě, naopak svědčí o tom, že se nepředpokládá obtěžování okolí imisemi nad míru přiměřenou místním poměrům. Z žalobkyní tvrzeného převažujícího směru větrů (severozápadní až jihozápadní) ostatně vyplývá, že případné imise by směřovaly směrem do volné krajiny mimo její pozemky. Vyplní-li se však obavy žalobkyně a budou-li kompostárnou vylučované imise vnikat na pozemky žalobkyně v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezovat obvyklé užívání pozemků, bude se žalobkyně proti takovému nežádoucímu stavu moci bránit v intencích § 1013 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů.
35. Žalobkyně je dále přesvědčena o tom, že stavebník nebude moci ve výhledu jednoho až dvou let využívat k přístupu ke kompostárně odbočku vedoucí z rychlostní silnice R4, s jejímiž vlastníky má nyní sjednán přístup, neboť v dané lokalitě dojde k prodloužení dálnice D4. Přístup z vedlejší komunikace od D4 již nebude možný, neboť bude zastavěn a navíc na dálnici nebude umožněna jízda vozidel s rychlostí nižší než 80 km/h. Stavebník tak dle mínění žalobkyně bude muset k dopravě použít silnici III/11812 procházející osadou Buk a z ní odbočit na místní komunikaci vedoucí mezi obytnými domy, která není přizpůsobena k frekventovanému provozu.
36. Soud z informačního letáku Ředitelství silnic a dálnic ČR, který je součástí správního spisu, zjistil, že v blízkosti osady Buk vede silnice I/4 spojující Prahu přes Středočeský kraj s Jihočeským krajem. Tato silnice má být přestavěna tak, aby navazovala na v některém úseku již existující a v jiném úseku teprve připravovanou stavbu dálnice D4. Ke stavbě dálnice D4 v oblasti osady Buk bude využita stávající silnice I/4, která bude rozšířena o dva jízdní pruhy. Z mapky, jež je součástí informačního plánu, je patrné, že budoucí dálnice D4 bude ve směru od Prahy k osadě Buk po obou stranách lemována dalšími komunikacemi - po pravé straně má být postavena doprovodná komunikace, která bude napojena kruhovým objezdem na silnici III/11812 (křižování s dálnicí D4 bude řešeno nadjezdem), a po levé straně dálnice D4 ve směru k osadě Buk se bude nacházet místní komunikace napojující se na silnici III/11812. Tvrzení stavebníka, že stavba dálnice je podmíněna vybudováním komunikace, jež nebude podléhat platbám mytného, se tedy jeví jako správné. Tomu odpovídá i výňatek z projektové dokumentace k územnímu rozhodnutí na stavbu dálnice D4 založený ve správním spise, na němž je patrné, že místní komunikace k autobazaru v sousedství kompostárny má být zachována (rekonstruována), Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

a na ni navazující příjezd k pozemkům stavebníka po polní cestě zajištěný smluvně s vlastníky pozemků pod polní cestou tak nebude dotčen ani po výstavbě dálnice D4. Soud pak neshledává důvod, proč by stavebník nemohl za účelem dopravy ke kompostárně využívat namísto odbočky k silnici I/4 souběžné komunikace při okraji dálnice D4, které nebudou procházet osadou Buk. Vzhledem k tomu, že dálnice D4 má kopírovat současnou silnici I/4, která bude pouze rozšířena, lze dovodit, že se stavba dálnice nikterak nedotkne pozemků, s jejichž vlastníky má stavebník sjednány smlouvy o přístupu ke svému pozemku s kompostárnou. Soud proto nepovažuje námitku žalobkyně o komplikovaném přístupu k pozemku stavebníka za důvodnou.

37. Poslední žalobní bod se týká tvrzeného bezprostředního ohrožení oprávněných zájmů žalobkyně a souvisejícího zásahu do jejího vlastnického práva. Tyto negativní jevy žalobkyně spatřuje v tom, že v souvislosti s realizací kompostárny budou z důvodu snížené atraktivity okolní oblasti, stability hodnoty prostředí a poklesu finančního hodnocení pozemků zmařeny investice žalobkyně vynaložené do developerského projektu. Soud nepovažuje ani tuto žalobní argumentaci za důvodnou, naopak ji taktéž hodnotí jako nepodloženou, ne-li dokonce účelovou. Pro úvahy soudu je podstatné, že žalobkyní zmiňované pozemky p. č. x a p. č. x o souhrnné výměře 1 609 m² byly dle obrazové části územního plánu obce Milín, založené ve správním spise, v době rozhodování správních orgánů zařazeny (stejně jako pozemek stavebníka, na němž má být umístěna kompostárna) v ploše nezastavěného území. Pozemky p. č. x a p. č. x, které jsou součástí zemědělského půdního fondu (orná půda), o celkové výměře 38 680 m² spadaly do plochy zemědělské. Pozemek p. č. x (zahrada) o výměře 12 247 m², který byl umístěn v ploše soukromé zeleně, je rovněž součástí zemědělského půdního fondu. Pozemek p. č. x (ovocný sad) o výměře 3 938 m² spadl pod plochu venkovského bydlení a byl taktéž chráněn jako zemědělský půdní fond. Údajný developerský projekt by tedy s ohledem na nikoli zanedbatelnou výměru pozemků žalobkyně vyžadoval podstatnou změnu územního plánu a převážná část pozemků by navíc musela být vyňata ze zemědělského půdního fondu. Za této situace se developerské plány žalobkyně v době rozhodování správních orgánů nacházely pouze v rovině úvah a jejich budoucí uskutečnění bylo velmi nejisté. I kdyby bylo pravdou, že žalobkyně požádala v rámci příprav nového územního plánu o změnu způsobu využití svých pozemků, jen stěží bylo možno spekulovat, že žádosti žalobkyně bude vyhověno, a jakkoli tak zohledňovat její developerské vize při rozhodování o kompostárně stavebníka, jejíž umístění bylo – na rozdíl od záměru žalobkyně – v souladu s územním plánem obce Milín. Nevynaložila-li žalobkyně dosud milionové částky na realizaci svých plánů a nebylo-li takové vynaložení s ohledem na rozpor s územním plánováním ani reálné, nelze tvrdit, že v souvislosti se stavbou kompostárny bylo zasaženo do *oprávněných* zájmů žalobkyně.
38. S ohledem na shora uvedené soud neshledal, že by v souvislosti s napadeným rozhodnutím bylo nad míru předpokládanou zákony zasaženo do práva žalobkyně na příznivé životní prostředí nebo do jejího vlastnického práva. Protože soud neshledal žalobu důvodnou, rozhodl o jejím zamítnutí (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
39. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Úspěšný žalovaný vznik nákladů řízení netvrdil ani ze soudního spisu neplyne, že by mu vznikly nějaké náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.
40. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože

soud stavebníkovi jako osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, rozhodl, že ani on nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. června 2018

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu